

Capodopere în repertoriul Operei Naționale București

(Grigore Constantinescu – 29 noiembrie 2016)

Opera Națională Română cunoaște în actuala stagiune o revigorare repertorială capabilă a-i readuce strălucirea, faima artistică în actualitate. Remarcam pentru ultima săptămână din luna noiembrie ridicările de cortină pentru trei capodopere mult prețuite de public, ceea ce atrage din ce în ce mai mulți spectatori în marea sală a Teatrului.

În domeniul coregrafic, ne-am dorit în ultimii ani să revedem „Lacul lebedelor” de Ceaikovski, decizie care s-a împlinit acum și aparține directorului general interimar, regizoarea Beatrice Rancea. Versiunea actuală a „regelui baletelor” înlocuiește după ceva vreme montarea, devenită clasică la noi, aparținând maestrului de balet Oleg Danovschi. Actualmente, spectacolul cu „Lacul lebedelor” este semnat de balerinul și coregraful de origine română Gheorghe Iancu, invitat din Italia special pentru această revenire a capodoperei ceaikovskiene la Teatrul bucureștean. Concepția regizorală are în această versiune, adăugiri și modificări ce părăsesc tradiția romantică a lui Petipa și Ivanov. Desigur, unele soluții coregrafice pot fi încă recunoscute, însă dramaturgia și narațiunea propun o altă sugestie, îndepărtată de muzica lui Ceaikovski. „La o reluare după atâta timp – spune coregraful, relativ la această montare – aș spune că avem o premieră. Compania de balet nu mai este aceeași de la premiera din 2008, pentru că au trecut câteva stagiuni și deja nu mai sunt aceeași dansatori. Am luat-o aproape de la capăt... Oricum, cei care au fost implicați în această minunată aventură de la început au crescut și psihic, și artistic, și fizic”. Am revăzut în spațiul scenic ambianța sugestivă a scenografiei Luisei Spinatelli; cap de afiș pentru Odette/Odille, Flavia Stocchi, din Italia, cu resurse interpretativ-expresive doar parțial convingătoare, având drept partener pe Robert Enache, s-a încadrat într-o distribuție bine condusă, în consonanță cu muzica Orchestrei Operei, dirijată de Iurie Florea. Dar, mai cu seamă, am revăzut, ieșind din umbra indiferenței programărilor, în prim planul scenei, marile noastre vedete, Corina Dumitrescu și Ovidiu Matei Iancu, amintindu-ne prin dansul lor cum au strălucit mai bine de un deceniu în repertoriul Companiei de balet.

Pentru iubitorii muzicii mozartiene, „Don Giovanni” este considerată o culme a genului liric clasic. Nu este surprinzător faptul că, în seria celor trei spectacole la care am asistat, sala Operei să fie arhiplină, deși versiunea scenică a regizoarei Anda Tăbăcaru Hogează datează de mai mult de un deceniu. Despre perspectiva distribuției cu soliștii Operei – Simona Neagu, Crina Zancu, Tiberius Simu (Cluj), Maria Jinga, Justinian Zetea – se poate vorbi caracterizând o linie egală calitativ a contribuțiilor individuale și de ansamblu. Afișul a atras interesul pentru debutul bas-baritonului Csaba Sandor (Opera Maghiară din Cluj) în rolul titular, un solist care oferă multiple posibilități de satisfacție prin viguroasa prezență vocală și actoricească a eroului, având în Leporello – baritonul Cătălin Țoropoc – un partener de remarcabilă valoare, capabil a echilibra prin dialog dramaturgia. Opera lui Mozart a rezistat în stagiunile de după actuala premieră bucureșteană, cu toate că este un spectacol de mare dificultate pentru public, realizatori, soliști, cor, ansamblul orchestral sub bagheta lui Vlad Conta. Meritorie deci această reprogramare capabilă să consolideze profilul reafirmării repertoriului Operei Naționale București, de care se preocupă activ actuala conducere a Teatrului.

Urmărind reluarea capodoperei romantice „La Traviata” de Verdi atracția capodoperei nu este de contestat, căci acționează ca un perfect magnet pentru iubitorii muzicii italiene. Programată în finalul celei de a doua luni a stagiunii, „La Traviata” își află firesc locul, răspunzând așteptării spectatorilor, moment strategic necesar de alcătuire acestei triade lirice și coregrafice comentate. Afluența de iubitori ai titlurilor menționate, acum însoțite de aplauze entuziaste, argumentează și celebritatea acestei lucrări centenare, ce a făurit pretutindeni numeroase destine interpretative și discografice, despre care s-ar putea scrie volume de istorie a genului. La cea de a doua Gală din Iași a Premiilor Operelor Naționale, soprana Lăcrămioara Maria Hrubaru Roată a fost distinsă, în 2014, cu Premiul pentru categoria „Cel mai bun debut feminin”, în rolul Violettei Valery. Bucureștenii au avut acum ocazia să vadă și să asculte această posibilă performanță confirmată pe scena lirică din Iași. Imaginea eroinei este totuși palidă, credem că nu corespunde consistent rolului. Partenerii primadonei au fost tenorul Cristian Bălășescu, solist la Opera din Timișoara, în Alfredo Germont și Adrian Mărcan, artist de mare prestanță vocală al Operei din Brașov, în Giorgio Germond. Regia semnată de Paul Curran și scenografia lui Gary McCann merită apreciate pentru vitalitatea rezistentă în timp a punerii în scenă, utilizând mijloacele distribuției (Sorana Negrea, Andrei Lazăr, Justinian Zetea) și sunetul generos al Orchestrei dirijate tot de Vlad Conta.

Cu cea de a treia capodoperă, suntem convinși că reabilitarea Teatrului se împlinește, spre mulțumirea artiștilor, ansamblurilor orchestrale, corale și coregrafice și, nu în ultimul rând, a publicului, care s-a reînvățat să frecventeze spectacolele, viabile prin calitate, salvate din multiplele dificultăți sociale, manageriale și culturale ale trecutului apropiat.